

У свим расправама о великим темама као што су поштовање људских права, толеранције, уважавања и разумевања других мишљења увек се ради о елементарној доследности и принципијелности у заступању одређених ставова. То се посебно односи на оне јавне делатнике који нас непрестано засипају својим настојањима да нам демонстрирају пристojност, толеранцију и анационалност као врхунске грађанске и либералне вредности али и тежњу ка објективно вођеном и аргументованом дијалогу. Али од тих великих и помпезних настојања у нашем јавном животу нема много стварних трагова. И често се дешава управо супротно, да они који нас уче толеранцији и расправи нису у стању да воде озбиљан, толерантан и аргументован дијалог.

Овакав приступ нам је недавно транспарентно демонстрирао Срђа Поповић проглашавајући писца Добрицу Ћосића за расисту наводећи неколико његових реченица о Албанцима из књиге *Време змија – пишчеви записи 1900–2000*, страна 211: „Тај социјални политички и морални талог трибалног, варварског Балкана, узима за савезника Америку и Европску унију у борби против најдемократскијег, најцивилизованијег, најпросвеченијег балканског народа-српског народа“.

Ова реченица је иначе била повод за вишемесечну хајку против Добрице Ћосића у којој су се истакли сви релевантни заступници све офанзивније тзв. либерално грађанске политичке групације. Полемика коју је својим питањима Срђи Поповићу настојао да покрене Добрица Ћосић остала је без одговора јер овај велики заступник демократског дијалога и бранитељ људских права као врхунских вредности није прихватио овај изазов, већ је само одсечно сместио овога пута Добрицу Ћосића не више само међу националисте него међу расисте настојећи да га на тај начин у потпуности идеолошки и политички дисквалификује.

Пишчеви записи Добрице Ћосића имају неколико хиљада страница и они су својеврсно потресно сведочанство о нашој савременој политичкој историји, изазовима борбе за социјализам и демократију, приказ узлета и пада једне генерације која је веровала у идеале социјалне правде, слободе и једнакости. Зато је потпуно неприхватљиво да се из

ових често самораздирућих дневничких записа циљано извуче једна реченица и на основу ње пласира оцена о расизму Добрица Ћосића. У пишчевим записима из књиге која обухвата период 1981–1991 године може се наћи потресна прича о пријатељству Добрице Ћосића и учитеља Алије Зечаја. „Ситан, мршав човек, продорних црних очију, ликом расан Шиптар. Задивљујуће интелигенције и убедљивог поштења. Просто сам срећан што сам упознао једног доброг представника шиптарског народа. Испричао ми је зашто и како је истеран са посла и уверљиво осудио шиптарски терор над Србима и полтронству Срба и Црногораца према шиптарској власти. Обећао сам му финансијску помоћ у висини његове учитељске плате, коју ћу му слати сваког месеца док се на суду не реши његов случај.“

Сигурно је да ова прича неће поколебати стаменог Срђу Поповића а ни читаву фалангу наших бораца за људска права и либерално демократске принципе да и даље будро мотре на сваку појаву српског национализма и „расизма“. Али и даље се ради једноставно само о елементарној доследности и начелности. Веома је индикативно да се нико од тих наших патентираних и дежурних заступника толеранције и одбране људских права није осврнуо а ни реаговао на отворено расистички интонирану изјаву чедомира Јовановића у српском парламенту о томе да министар Вук Јеремић уместо што одлази канибалима у Африку треба да реагује на страдање цивила у Либији. Могла су се чути само натегнута и немушта објашњења да је ова либерално-демократска политичка перјаница говорила о канибализму у политичком смислу.

И овога пута изостала је демонстрација принципијелности и доследности јер су управо ови идеолошки либерално -грађански јуришници неспособни да се издигну изнад своје политичке и идеолошке острашћености. Зато није ни чудно да је Срђа Поповић на овај начин покушао да дискредитује писца Добрицу Ћосића као расисту, што је класичан пример наше верзије политичког канибализма и отворене идеолошке и приземне идеолошке дисквалификације